

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1481/2023
06.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Јовановић, адвокат из ..., против тужене „Агроиндустријско-комерцијална банка АИК Банка“ ад Београд, чији је пуномоћник Ана Лазич, адвокат из ..., ради поништаја решења, враћања на рад и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1381/21 од 30.09.2022. године, у седници већа одржаној дана 06.03.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1381/21 од 30.09.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 192/16 од 09.11.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи као незаконито решење правног претходника тужене број ... од 30.11.2020. године, као и да се обавезе тужена да тужиљу врати на рад. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да тужиљи на име изгубљене зараде за период од 01.03.2016. године до 01.04.2020. године исплати појединачне месечне износе, са законском затезном каматом као у садржају тог става. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова поступка. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужиља да туженој на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 311.250,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате у року од 15 дана.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1381/21 од 30.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 192/16 од 09.11.2020. године. Ставом два изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиље и туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Оцењујући основаност ревизије тужиле на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ бр. 72/11 ... 18/20) Врховни суд је нашао да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка у смислу члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности (нити су учињене пак друге битне повреде ЗПП).

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код тужене на неодређено време, на пословима ... - ... . Решењем тужене број ... од 30.11.2020. године тужили је отказан уговор о раду са припадајућим анексима из разлога што је због економских, технолошких и организационих промена дошло до престанка потребе за радом тужиле, услед смањења обима посла и укидања и брисања послова које је тужила обављала. Тужена је дана 10.11.2015. године донела измене и допуне одлука о систематизацији послова којим је укинута позиција ... . Даном 30.11.2015. године тужена је уз сагласност синдикалне организације тужене након прибављања позитивног мишљења Националне службе за запошљавање, донела Програм решавања вишка запослених број 1-90/2015 у коме су наведени разлози, број запослених, послови који се обављају, критеријуми за утврђивање вишка запослених, мере за запошљавање, па је тужили отказан уговор о раду решењем а пре отказа исплаћена отпремнина. Тужена је донела и Правилник о организацији и систематизацији послова у којем је вишак представљало 34 запослена на неодређено време међу којима је била и тужила. Тужила је била једини извршилац на свом радном месту али је исто радно место укинато.

Применом члана 179. став 1. члана 9, 153, 154, 155, 156. и 158. Закона о раду, ценећи основаност тужбеног захтева тужиле, првостепени суд је исти одбио. Утврђено је да није постојало упражњено место на које би тужила могла да буде распоређена а тужила није конкретно указивала на одређено радно место које је било слободно и на које је постојала могућност да буде премештена. У наредних шест месеци тужени није запослио друга лица, па како је тужени уредно испоштовао процедуру везано за програм решавања вишка запослених, то је тужбени захтев тужиле одбијен.

Другостепени суд је у свему прихватио разлоге које је дао првостепени суд налазећи да су исти засновани на закону. Тужена је донела одлуку о покретању поступка за утврђивање вишка запослених, затим донела је и усвојила предлог програма за решавање вишка запослених. Изменом и допуном одлуке о систематизацији послова укинато је радно место на којем је тужила радила. Тужила је на том радном месту била једини извршилац. То што није извршено оцењивање тужиле у погледу резултата рада, није од утицаја на правилност донете одлуке туженог јер је тужила радила на радном месту које је било једино а исто је укинато тј. била је једини извршилац па с тога и није била подложна конкуренцији.

По оцени Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право. У конкретном случају, радни однос тужили је престао на основу

одредбе члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду којим је прописано да запосленом може престати радни однос ако за то постоји оправдани разлог који се односи на потребе послодавца и то: ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла. У овом случају утврђено је да је престала потреба за обављањем одређеног посла. Тужила је била једини извршилац. Није постојало друго радно место на коме би тужила била распоређена а тужени је испоштовао процедуру везано за доношење програма за решавање вишка запослених, утврдио је критеријуме за утврђивање вишка запослених, мере за запошљавање и донео је нови Правилник о организацији и систематизацији послова. Тужени је испоштовао и законске одредбе из члана 153, 154, 155, 156. и 158. Закона о раду. Неосновани су наводи ревизије тужиле да је тужени као послодавац био дужан да наведе разлоге који се односе на радну способност запосленог тј. тужиле а ово из разлога зато што тужилци није престао радни однос по том основу. Неосновани су и ревизијски наводи да тужена није утврдила број запослених за чијим радом је престала потреба те да о томе нису пазили нижестепени судови а ово из разлога што је тужена након спроведеног поступка и доношења одлуке о утврђењу вишка запослених донела Правилник о систематизацији радних места а према том Правилнику место на коме је радила тужила је укинута а иста је била једини извршилац. Неосновани је и ревизијски навод да је тужени злоупотребио институт тзв. „технолошког вишка“ јер то тужила ничим не доказује. Тужени није био у обавези да у образложењу решења о отказу уговора о раду наводи у чему се састоје организационе, економске и технолошке промене код тужене а које су условиле престанак потребе за радом тужиле а ово из разлога што се то утврђује програмом решавања вишка запослених, као критеријуми који се примењују приликом утврђивања вишка запослених и мера за запошљавање. Због тога се не може прихватити ревизијски навод да је тужила на такав начин лишена права на образложену одлуку као и права на приступ суду.

Имајући у виду напред изнето, Врховни суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Трошкови ревизијског поступка на име ангажовања пуномоћника – адвоката за састав ревизије и за таксу на ревизију туженој нису били потребни у смислу одредбе члана 154. ЗПП.

На основу одредбе члана 165. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић